

ИДЕОЛОГИЧЕСКИ КРЕТЕНИЗЪМ

Александър ГОЧЕВ

Ще започнем с пример за идеологически кретенизъм от последната книга на Александър Зиновиев „Русская трагедия, за когото едва ли можем да имаме съмнения, че не е наясно какво е това идеология:

„Представянето на руската история от този период като група злодеи начело със Сталин и останалата маса като невинни жертви на тази група, е идеологически кретенизъм. Реалната картина е една организация на цялата многомилionenна маса население на страната в система на власт и управление и то в система на народовластие и самоуправление. Това е и един от

многочислените примери за действителността на законите на днес презираната диалектика: взмайки властта в свои ръце народът сам се оказва в капаните на своето собствено народовластие. Усетил на собствения си гръб реалните ужаси, той се отрича също така доброволно от народовластието, както доброволно го е прегърнал в началото.

Основа на абсолютната тирания е абсолютно неограничената свобода.“

Едва ли има съмнение, че доминиращата идеология днес е тази на неолиберализма, която идеология има за цел да осигурява безпрепятствено опериране на глобалния финансов капитал на световната сцена главно чрез комплементарната му политическа структура, която осигурява дейността му като законна. Особеност тука е, че става дума за демократична политическа структура и на практика се оказва, че

главният проблем е как да се манипулира и контролира демоса,

за да продуцира един същ оптимален неолиберален резултат, запазващ статуквото.

На стр. 4

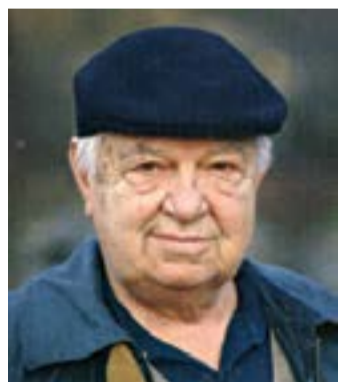

Неповторимата Йорданка Христова приветства гостите.

„ХАВАНА 500 - МОЯ, ТВОЯ, НАША“

С много кубински ритми и празнично настроение на 14 ноември в София се отбеляза 500 години от основаването на град Хавана.

На стр. 6

Валентин КАРАМАНЧЕВ

За двадесетината пенсионерски години, които прекарах в Хърсово, присъствах на повече срещи с писатели, отколкото щях да имам, ако бях останал в София. В град Сандански, докато бяха живи фондациите „Спартак“ и „Родолубие“, нямаше седмица без мероприятия с видни творци и научни капацитети от столицата.

Радио „Вега“ съобщи, че прис-

ТРЕТИЯТ РАЗСТРЕЛ

На 17 октомври в „24 часа“ публикува пространно интервю с писателя Марин Георгиев, придружено с възторжен коментар по повод на неговата книга „Третият разстрел“ (1993 г.), в която, както писа проф. Чавдар Добрев „са подложени на тотална преоценка и фалшификация на личността, делото и поезията на Никола Вапцаров“.

тига драматургът Георги Данаилов, за да представи мемоарната си книга. Не можех да изпусна такъв повод. Отидох. Не съжалих. С него се знаехме отдавна.

Георги Данаилов бе придружен от колегата Марин Георгиев, който го представи пред публиката.

Ще разкажа за двамата. За Данаилов - кратко - част от това, което той сподели с присъстващите.

На едно и също заседание на

Поводът за разговора с жалкия литературен Херострат без съмнение бяха предстоящите тогава общински избори, в които племенникът на поета оглавяваше инициативния комитет на кандидата за кмет на София Мая Манолова.

В бр. 46 публикувахме статията на чл. кор. Иван Гранитски „Никола Вапцаров и хиените“. Днес, думата за „Третият разстрел“ има писателят Валентин Караманчев.

Управителния съвет на Съюза на писателите през 1973 година, ни приеха за членове на Съюза.

Тогава Управителният съвет беше многолюден, 57 души, и по Устав трябва да си получил най-малко две трети от гласовете в тайното гласуване. Секциите по жанрове бяха отсели стотина мераклии. От тях УС утвърди едва десетина.

При едно отиване в село Ковачевица гостувах в дома на Георги Данаилов в долния край на селището над река Канина.

Ниска къща с приземен етаж, скътан двор с кладенец в средата, ограден с висок дувар. Издаден напред чардак и към него - хамбар. Покривът на хамбара, пригоден на къшк, с изглед към планината. И кепенци, които през деня се вдигат, а нощем и в лошо време се спускат. Една от многото великолепни крепости в архитектурния резерват, в който бяха снимани десетина български филма. Данаилов „превзе“, съживи и олюди този дом. Там напи-

са нови творби. Беше го купил за 700 лева от някакъв изселил се в Пазарджик старец. Помня санбернара, постоянният пазач, който ни посрещна дружелюбно. При отсъствие на стопанина съседи му хвърлят през високата стена храна.

В София не пропусках постановките на Данаиловите пиеси. Няма да забравя „Солунските атентатори“, защото ми е близка македонската тема.

Щом ме забеляза всред публиката в Сандански, Георги махна с ръка. Отклони се от темата, която бе захванал: „Пиесата „Господин Балкански“ поставиха в Габровския театър. На режисьора му хрумна идеята програмата за представлението да има вида и формата на вестника на Бай Ганьо „Народно величие“. Някакъв партиен умник от Габрово се обади в сектора за периодичния печат и попитал след като ще е вестник програмата на представлението дали трябва да имат разрешение за това.

На стр. 2

СЛАВА БОГУ, ВЛАСТТА Я ДАВА НАРОДЪТ

Слово на Корнелия Нинова, председател на Националния съвет на БСП пред пленума, проведен на 17 ноември в София

Пълен текст на изказването на Корнелия Нинова пред пленума на БСП:

Поздравявам всички за труда и енергията, които вложихме в кампанията. С много от вас бяхме рамо до рамо в страната и знам как работихте на място, колко усилия, търпение и щети преживяхте вие и семействата ви. На онези, до които не можах да стигна, се извинявам. Не е лично, просто не ми стигна времето.

Споделям доклада, представен от Националния предизборен щаб и Изпълнителното бюро, за представянето ни на местните избори - добро, но не достатъчно. Можехме повече.

Поздравявам ви за дискусията - хубава, с различни мнения. Самата дискусия и това, което става в тази зала е опровержение на твърдението, че сме еднолична и авторитарна партия.

В коя партия може да се случи това?

Видяхте ли как мина наци-

оналното съвещание на ГЕРБ за отчитане на изборите? Реч на лидера, потупване по рамото на кандидатите, 100% ръкопляскания и приключения. Онова е авторитаризъм, а това тук - демократия.

В името на тази демокрация и призивите да не се потупават различните мнения, бих искала да се спира на доклада на нашите 50 другари и ви призовавам да не го подценяваме, от уважение към различното

мнение, но и заради съдържанието му.

Искам да говоря по него, защото някои въпроси, които те поставят, касаят партията, а не мен или кандидати за кметове и общински съветници.

За пореден път в този доклад се твърди, че партията се превръща от лява в консервативна. Това е клише без съдържание.

Защо? Кой факт, кое действие или изказване на няко-

ни превръща в консервативна партия, освен едно, което е взето от нейния колективен орган?

Ние не одобряваме Истанбулската конвенция и това ни прави консервативни? Да, европейската левица подкрепя джандър идеологията и третия пол - ние не. Така го реши партията.

Второто твърдение, е че се превръщаме от демократична в авторитарна и еднолична партия. Никой никога не даде и един конкретен пример за това, освен един - личното ми мнение, че

Лаура Кьовешти трябва да стане европейски прокурор. Фактът че днес дискутираме по този начин и вече 10 дни във всички телевизии говорят хора с различно мнение и позиции означава, че не сме еднолична партия.

Сергей Станишев е прав, че не трябва да се връщаме назад и никога не сме си позовавали да се позоваваме на миналото за резултатите си.

Аз никога не съм си позволя-

вала да обвинявам предшествениците си.

Но ако продължавате да внушавате неверни неща с клишетата, имам въпроси. Кой колективен орган реши да се целувате с Местан на Орлов мост? Това еднолично решение ли беше? Кой колективен орган реши да подкрепим Пеевски и кой влезе в парламентарната група и каза "или гласувате, или нага правителството"? Кога в последните три години сте чували такова нещо от който и да е от новото ръководство на партията или на ПГ?

Третото твърдение, което е тревожно за партията - че от национална, програмна и масова, се превръщаме в регионална и локална.

Това категорично не отговаря на фактите. Ние сме втората по големина и сила парламентарна партия. Ние имаме своето представителство в други национални независими органи - КЗК, КЕВР и ЦИК.

Коя регионална партия

ТРЕТИЯТ

прословутия пленум, а че рожденият му ден е на седми април. Отрече се и от тоталитарния Съюз на писателите, който го беше изпратил на едногодишна командировка в Унгария да усвои маджарски език и да се запознае с тяхната литература. Изявя се сред добрите преводачи на унгарска поезия и като познавач на литературата им.

В днешно време Унгария удостои неговият принос с високо държавно отличие - „Про култура Хунгарика“.

Бе назначен във вестник „Литературен фронт“ за редактор и след Марко Ганчев - за главен редактор. Вестникът прекръстиха на „Литературен форум“. А когато започна „ямата“, Марин Георгиев го обсеби с всичките му архиви, архив, техника, мебели, картини, без да плати никому нещо. Попаднал не на събранието, а в болницата.

Докато насрочат ново събрание, се проведе ноемврийският пленум на ЦК.

Както ято диви гъски е спасило Рим от варварите, така стадо овце спаси Партията от Марин Георгиев. Или Марин Георгиев от Партията. Все тая, кой кого са спасили овцете.

След промяната той се оправда, че е причислен към следаптриско поколение не заради

„Третият разстрел“ за банскалията Никола Вапцаров, който „роман“ засенчи всичко досега публикувано от певеца на село Биволаре. За тази своя корона творба той отиде с празпознае с тяхната литература. Изявя се сред добрите преводачи на унгарска поезия и като познавач на литературата им.

През 1993 година военното издателство „Георги Победоносцев“ заля книжните сергии с „Третия разстрел“. Първият разстрел е от ексекюторите. Вторият е от някогашните комунисти, които наели поета за мунист терорист. Третият е на Марин Георгиев, който се опита да умъртъви „безсмъртието“. Но за Вапцаров - дух или призрак, привидение или сянка, „бронировани патрони няма открити, няма открити...“ На празно Марин Георгиев изстреля и продължава да си хаби фишеците. И след ексекцията:

– „Вапцаровият род е един продажен род“;

– „Ами той, Никола, в нищо не е успял. Нито в професията,

И Я ВЗИМА НАРОДЪТ!

има такова представителство на национално равнище? Ние сме национална и масова партия и твърдението, че се превръщаме в регионална не отговаря на истината. Това е фалшива новина.

Следващото тревожно твърдение. Твърди се - не е имало национална кампания за местни избори 2019 г. и не е имало леви послания. Това показва, че не сте участвали в кампанията. В залата присъстват много кметове. Нека те да кажат дали е имало нещо друго освен леви политики в цялата кампания, защото бяхме заедно. Твърди се че нямало политики за здравеопазването. Нямахме среща и нямаше прессъобщение, в което да не се е говорило по тази тема.

В медиите има 748 заглавия - общинските и държавни болници няма да са търговски предприятия. Това изпълнение ли е на националната програма на БСП? 269 изказвания за политика за млади хора и семейства, детски градини, общинска политика за жилища и много други. Повече от 593 изказвания за комунални услуги.

В писмото се твърди и че „Визия за България“ не се превърнала във визия за всяка община. Моля, личните си конфликти да не решаваме на гърба на хората, които положиха огромни усилия и нямаше община, в която да намаше визия за развитието ѝ. Нося част от тях, защото са впечатляващи, пример е Оряхово - 19 страници от голямата национална политика до най-малкия детайл. Другари, подписали писмото, не обиждайте труда на тези хора!

В писмото се твърди, че сме се позовали на политиката на десните за инфраструктурата и данъците. Единственото дясно нещо, което е направила партията през годините е да въведе плоския данък. Изключително лява политика е да се ангажираме, че няма да увеличаваме местните данъци и такси, че ще създадем облекчения за млади семейства, които искат да открият собствен бизнес, че ще създаваме финансови облекчения за първо жилище.

Откога данъчната полити-

ка не ни е приоритет и се мисля за изключителен приоритет на десните политици? Ние само след дни ще внесем в парламента предложение за отмяна на плоския данък и въвеждане на прогресивен. Това дясна политика ли е?

Следващият тревожен аргумент е, че коалиционната ни политика е сбъркана и формулата „Всички срещу ГЕРБ“ не е сработила.

Припомням, че тази форма е приета от НС на БСП. Твърдението че са правени неподходящи коалиции също приемам за обидна към местните структури. Обратно на мнението, че сме авторитарна партия, ние ви дадохме право да решите с кого да се коалирате свободно и базирайки се на програмата на БСП и нашата идентичност. Вие решихте по места тези въпроси, за да ви кажат днес 50 души, че сте сбъркали. Това е неуважително отношение към труда ви.

От една страна твърдите, че сме изолирани и капсулирани, а от друга, че широка коалиция срещу ГЕРБ не е добър вари-

ант. Вие си противоречите. Обидно е и твърдението на тези подписали писмото, че лица без политически профил са вредни за партията.

Кметът на Благоевград Румен Томов е такъв човек - безпартиен, честен, почтен, осигуряващ работни места с бизнес а си, и зад който застанаха всички в Благоевград, освен ГЕРБ. Грешна политика ли е не политически човек, но с такъв профил, да ни представлява и да бъде кмет на БСП? Той е един от първите, който в нощта на изборите, още преди да са ясни резултатите, излезе и благодари на БСП за това, което е направила в кампанията му.

В писмото се казва, че новите лица са разбили някои от структурите. Кой? Пенчо Милков ли разби Русе или го обедини като ново лице? Явор Божанков разби ли Горна Оряховица или се бори с политически опонент и мафия? Там беше война. Кой от новите лица е разбил структурите?

За пореден път се говори за разделение и разцепление в структурите на партията и то за трета година. Това е още едно доказателство, че не сте участвали в кампанията. Ние всички, които бяхме в кампани-

ята денонощно, знаем, че това не е така, защото партията не сме ние. Партията са членовете на БСП. Членовете на партията не са разделени. Щях да ви повярвам, ако зад вас стоеше решение на партийната организация, в която членувате.

Ако 50 организационни бяха подписали това писмо, това щеше да е катастрофа. Слава Богу, не е факт. Това е личното мнение на 50 души - членове на НС. Не внушавайте, че партията е разцепена. Вашият анонс към обществото е - тези са разцепени, не стават за нищо. Не, партията не е разцепена. Разделени сме ние по различни причини. Ще говорим и за това.

Говорите за натиск, подменили делегати, действителни списъци и точно тук давате за пример Варна, където сме действали противоположно. Доста несполучлив пример е това, защото тук категорично си служите с фалшиви новини. Фалшива новина е, че има решение на ГС на БСП - Варна да иска оставка на ръководството на партията. Няма такова нещо. Даже Гуцанов по една телевизия обеща да го внесе до НС. Къде е това решение? Няма го.

На стр. 4

От стр. 1

А те отговорили, че щом е вестник следва да поиска съгласие за еднократен брой. Тогава, по повод на годишнини, се издаваха такива листове. Пратили това предложение в Комитета за печат и оттам отказали“.

Доиде в Обединението Георги Данаилов:

– Каквото можах, без да те ангажирам, направих, но не успях. Не разрешават на режисьора и на мене да издадем програмата на представлението във формата на вестник „Народно величие“.

И Георги Данаилов разказа какво съм му отговорил:

– Георги, разбра ли с какви идиоти съм принуден да работя? Знаеш ли колко такива глупости ми сервира! Да не могат

да преценят, че това изобщо не е вестник.

Взел съм молбата и съм турил едно „Съгласен“.

– И така, този човек – продължи Георги – разреши въпроса, който беше за срам и ужас.

За мое удоволствие Георги е разказал случката и в мемоарите си.

С придружителя на Георги Данаилов Марин Георгиев не се познавахме лично. Аз го помня като един от прехвалените поети. Първата и втората му стихосбирки се появили в „родилната аска“ на издателство „Народна младеж“ през 1975 и 1977 година.

Тях Марин приложи към молбата си да бъде приет в Съюза на българските писатели. Но само писателското звание не беше достатъчно за бързо изкачване на поетични върхове. Добре беше

да бъде подсилено и с партийно членство. Вдъхновен от идеал и дълг Марин Георгиев кандидатства в БКП. Бил си в село Биволаре, когато му съобщили, че събранието за приемането му в Партията е насрочено. Метнал се на колата и полетял към столицата. От бързане се нахакал в стадо овце, което пресичало пътя. Попаднал не на събранието, а в болницата.

Докато насрочат ново събрание, се проведе ноемврийският пленум на ЦК.

Както ято диви гъски е спасило Рим от варварите, така стадо овце спаси Партията от Марин Георгиев. Или Марин Георгиев от Партията. Все тая, кой кого са спасили овцете.

След промяната той се оправда, че е причислен към следаптриско поколение не заради

РАЗСТРЕЛ

нито в брака си, нито в литературата...“;

– „Той е един агент на светското разузнаване. Служил им е срещу пари, две хиляди лева на месец“.

Имахме навремето на „Ангел Кънчев“ 5 един портнер, окаян самотник, някогашен криминален инспектор в полицията. Не беше на заплата, а на порция манджа в писателския стол и на черперка с кафе в „Тихият кът“. Разказваше за полицейските си подвизи. Заинтригува и мене. Поканих го веднъж къщи с един колега. Разбързахме го с хърсовско вино и добро мезе.

Присъствал човечецът като криминален инспектор на разстрела на генерал Заимов. Осъденият, вързан на кола. Наказателният взвод, с пушки при нозе срещу него, чакат Негово величество да позвъни, ще помилва ли или не генерала? Чакали дълго. Едно от войничетата припаднало. Същото се случило и при разстрела на шестимата - през юни 1942 година, - докато чакали в преддверието на Гарнизонното стрелбище, дошлият за изповед на осъденият свещеник да венчае Антон Попов с годеницата му Росица. Припаднало пак едно от войничетата.

На третия разстрел на Вапцаров няма наказателен взвод. Срещу недоубитият ексекютор. Той и до днес продължава да се разхожда с незакопчан кобур. И где що срещне противник да диша, гърми, та пушек се вдига:

– „Имам много интересна теза за арестуването на Гео Милев. И тя се разминава с официалната. Няма да я кажа обаче, защото комунистическият реваншизъм в България е такъв, че могат да ме пребият“;

– За Николай Хайтов – „Един човек с неясна съдба, който да се благодари, че на мъртвите не вадят досиетата, защото там ще се видят интересни работи...“;

– „За мен Блага Димитрова е бездарна поетеса. Подла и глупава“;

– „Според мен Стефан Цанев има нещо със службите. Не може леля ти да е убита като горянка, а ти да следваш в Москва. Такаъв закон няма. И цялото му поведение доказва това. Имал съм си работа и с него. Той също е патологично суетен“;

– „Знам агентурното минало на Атанас Свиленов, на Вера Мутафчиева, на Георги Данаилов“;

влага от вълни и приливи. Като разбра с какво се занимавам, ме охладих с наизустен стих от Марин Георгиев.

Сетих се нещо. Посетнах към „Моторни песни“.

Жертвата и третият ексекютор имат стихове, озаглавени

почти еднакво.

Първото е в пантеона на безсмъртните. За любовта, която прощава и моли.

Второто е в антологията на априлското въстание за откъснатата ревност, готова да убие

ПРОШАЛНО

Никола ВАПЦАРОВ

На жена ми

Понякога ще идвам в съня ти като нечакан и далечен гостенин. Не ме оставяй ти отън на пътя. Вратата не залоствай.

Ще влезна тихо. Кротко ще приседна, ще въртя поглед в мрака да те видя. Когато се наситя да те гледам, ще те целуна и ще си отида.

ПРОШАВАНЕ

Марин ГЕОРГИЕВ

Каквото живяхме-живяхме. Нашето беше до тук. Два вола впрегнати бяхме в хомота един до друг. Но времето вече настана – черната кърна вържи. От днес с моя гроб си венчава, а аз с твоите съзля. На одъра друг да не ляга – празното да е за мен.

Моята клетва е моя закана пак ще си дойда един ден; Забравши ли ме, с ножа сингът ще се яви. Заклевам те в майката Божа, в отразените глави. Честта и дома ми да пазиш. Жадна си остани, до пояс вода да газии честна до мене легни.

Такива стихове нямат собственик. Те са огледало пред автора им. И отворен прозорец пред читателя и слушателя.

Един от подходите е да се тренира електората, започвайки от неговите млечни години, да избира една от няколко предварително подбрани възможности, например чрез поголовно прилаганата тестовата система в образованието. Рефлексите сработват гладко по време на избори особено ако се осигури, че предоставените възможности за избор са еквивалентни от финансово глобална гледна точка. Например, избор между демократи и републиканци представляващи две еквивалентни крила на една бизнес партия с глобално влияние (Ноам Чомски).

Друг подход към електората е да се предврати организирането му в голяма и монолитна политическа партия или в рамките на съществена за неговото добруване икономическа програма по линията "беден + среден срещу богат", линия ставаша все по-популярна и опасна политически, поради постоянно увеличавашата се икономическа поляризация на капиталистическото общество. (Днес 26-те най-богати милиардери притежават толкова пари, колкото 4-те милиарда по-бедни жители на земята!)

Предотвратяването на организирането на електората в една голяма и политически опасна група става по доста

стара рецепта: голямата потенциално враждебна група се разбива на максимален брой реални враждувачи малки групички, всяка бореца се за защита на своите локални специфични права срещу всички останали. За целта неолибералната идеология е сериозно фокусирана на дефиниране на всевъзможни

белези на различие под знамето на запазване на правата и достойнството на всички малцинства определени от

ИДЕОЛОГИЧЕСКИ

нея, за която защитна дейност са мобилизирани и стриктно контролирани всички глобални медии: вестници, телевизия, интернет. Това е първата фаза.

Пример за съществен прогрес в тази насока е джендър-ориентирано законодателство, според което, например, няма никакъв проблем малки деца да бъдат отнема-

Сегга да се върнем към заглавието на статията с някои конкретни случаи. От доста години сме свидетели на безкомпромисната борба на "зелените" за опазване на Майката Природа, едва ли не с всички средства. Можем само да се учудваме, че още не им е дошла на ум идеята да организират кампания всеки един от нас да намали с 30% броя на издишванията, които правим всяка минута. Можете да си представите какво намаление на въглероден двуокис в атмосферата ще се реализира от почти 8-милиардното население на майката земя! Идеята да се забранят всички коли и да се спрат всички заводи, за да се спаси младото поколение на планетата, това на Грета Тунберг, изглежда много по-сложно от гледна точка на логистиката, а остава и проблема как да се изхранват новите безработни и тяхното младо поколение. А дишането е нещо, което всеки може да посъкрати малко без особени проблеми, въпрос е само на малко съвест.

Екологичният подход на зелените се основава на принципа за минимална намеса и насилие над природата, за да се запази каквато е, и даже каквато е била. Пита се как този принцип може да се съгласува с постоянно засил-

ни от джендърно неосъзнати родители.

Протуберанси на биокретенизма

СЛАВА БОГУ, ВЛАСТТА Я ДАВА НАРОДЪТ...

Напротив, има 18 души в подписка, че Градският съвет не е взимал такова решение.

Ще ви го кажа и това, няма да се въздържа, защото съм го приготвила - твърдите, че има фалшиви списъци и подмяна на хора.

Аз твърдя, че продължаваме да правите във Варна мъртви души членове на партията.

Другари, преди седмица дойдох формуляри на партийни членове от 2010 г., за да им издадем електронни карти. Оставям настрана факта, че някои от тях са родени 1922 г., но не мога да пренебрегна факта, че след проверка в ГРАО се оказа, че мнозина от тях са починали преди няколко години. Всеки може да се запознае с тези документи, с желание то на Варненската организация да си попълни структурата с мъртви души. Понеже говорим, че се борим с тези проблеми в държавата, така ли го

правим и в партията? И понеже взехме мерки срещу това, сме обвинявани за подменени делегати, недействителни списъци и противоположни действия. Оставям на вас да прецените кое от това се е случило.

Разбира се че в писмото ви има и конструктивни неща, и конструктивна критика, но не одобрявам средствата, с които го правите. Първото средство вече го споменах - фалшиви новини.

Не само това, че ГС иска оставката, но упорито в медиите и в писмото пише, че нашите общински съветници във Варна са гласували в подкрепа на председателя на ОС на ГЕРБ - пълна лъжа. Те са тук. Има колективно политическо решение да не се подкрепя ГЕРБ и изпълнение на това решение. 8 от 8. Кой има интерес да ходи по телевизорите и да внушава, че БСП прави съгласателство с ГЕРБ и предава програмата и интересите на партията?

Второто средство, с кое-

то го правите, вече го казах - мъртвите души, с които си служат организациите, и третото - пророкуването. Пророкувате че БСП никога няма да спечели избори.

Не, това зависи от нас дали ще ги спечелим в бъдеще или не.

Питам се от няколко дни каква е целта на писмото и я открих на финала му? Поздравявам ви, че поне сте директни и откровени. Така се прави, излиза се и се казва.

В писмото няма предложения за решения, освен едно - оставката на председателя. Накрая пише - всички го правите, защото не искате да се сдобиете с ГЕРБ и БСП ще се вдигне на крака, ако сменим председателя на партията.

Трябва да си отиде Корнелия Нинова, председателят на щаба и ИБ, и това щяло да ни укрепи. Така че, според мен, в това писмо не става дума за загриженост за партията, а за това кой да води бащина дружина. Става

дума за власт. Слава Богу, властта я дава и взима народът.

Така че ще почакаме народът да я даде или вземе догодина, през май, когато всички кандидати са свободни да се състезават и каквото решат членовете ни - това да бъде най-добрият да спечели.

Дотогава обаче, другари, призовавам ви да спрем взаимно да се охулваме, да рушим авторитета на БСП. Фалшивите новини, заплахите, замяната с мъртви души, пророкуването, че няма да спечелим, не са различно мнение, това е удар по авторитета на партията.

Мнозина от спечелилите кметове дадох рецептата как да излезем от това положение. Предлагам да им повяряваме, защото са успели. И то е да продължим, защото ни предстои изключително тежка работа.

Пред нас има много голямо предизвикателство. Този човек, наречен държав-

ник от някои наши другари, сугии държавата. Няма действащи институции, няма разделение на властите, няма силен парламент, няма честни избори, няма истински вот!

Има задкулисие, корпоративни интереси, пари, демографска катастрофа, здравен колапс, 2 милиона под прага на бедността.

Това е голямото предизвикателство за промяна на държавата.

То изисква обединени сили, единстводействие, това не значи единомислие, нека всеки има различно мнение. Но това предизвикателство стои пред нас.

Дали ще можем да му отговорим достойно и с мисъл за партията и държавата, зависи от нас. Аз ви пожелавам да го направим.

Благодаря ви. На добър час на избраните.

С благодарност на всички за усилията.

КРЕТЕНИЗЪМ

ващата се тенденция за смяна на пола на едно дете още от детската градина, за което най-напред можем да попитаме дали то е или не е част от природата? Можем ли да се намесваме насилствено в естественото съществуване на едно перфектно здраво дете, на ниво едва ли не генетично, атакувайки хормоналната система на един изключително сложен природен организъм, човешкият, за чито механизми на действие имаме най-повърхностна научна представа, базираща се по същество само на чиста емпирика и статистика?

Реалността е, че такава една суперсложна "машина" като човешкия организъм е практически все още *terra incognita* за науката. Достатъчно е да отбележим факта, че е все още неясен механизма на фундаментално ниво (включително на ниво квантова механика) на няколко елементарно свързани биохимични реакции, миниатурен фрагмент на т.нар. метаболитна (хранителна) мрежа, на която и да е най-елементарна жива система.

Ето илюстрация какво означава да сме наясно и дали сме наясно с механизма на процесите между само две молекули, да не говорим за организъм. Физиците, които и днес се занимават с теория на отделните атоми на най-фундаментално квантовомеханично ниво, изразяват иронично учудване как химиците могат да си позволят да се занимават с физика на молекулите след като физиката на атома не им е ясна?

За джендър-идеолозите се оказва, че не може да има никакви научни проблеми със смяна на пола на децата по желание. Напълно ясно е какво трябва да се прави, защото е идеологически абсолютно правилно да се прави. Съответно, няма причини да не се гласуват закони за осъществяване и защита на тази така „прогресивна инициатива“, новостъпанна част на Западните ценности, неоспорим еталон за цялото човечество.

Влезай в строя или...! По човешката координата.

Няма и следа от наука тук - само чиста идеология, продукт на чист биокретенизъм. Плюс добър бизнес за медицинската мафия, която вече се включва в играта, защото хормонална смяна на пола изисква доживотни грижи за поддържане на промяната, които пък осигуряват веч-

ни клиенти! Добър бизнес и за частни компании, които се занимават с отнети деца, чито родители не са показали необходимата чувствителност към последните канони на джендър "теорията". За изключителните постиженията на практиката в тази област можете да се поразходите, например до Швеция.

Сегга да продължим по човешката координата. Може ли да се счита дадена нация като част от природата или не? Ако да, трябва ли да се предостави на такава една съвкупност от хора възмож-

ято и да е друга нация. Например, ако "турско робство" се замени с правилното "българо-турско съжителство", е съвсем ясно, че едно неолиберално турско-българско хомогенизиране би вървяло много по-гладко.

Много важен момент тук е пренаписването на историята на дадена нация да се направи от нейните собствени представители. Така се постига най-благоприятната алтернатива, тази на доброволното самоотричане. Да се откажем доброволно да бъдем българяри! България да не бъде България, а нещо друго, което

щото пренаписване на историята на България, начело с министъра, трябва да бъдат изринати най-безпощадно оттам. Колкото по-скоро, толкова по-добре! Основанието за такава едно прочитване на абсолютно най-най-важното българско министерство, е елементарно и единствено: те живеят в страна, която се нарича България.

За да стане ясна степен-та на кретенизъм на неолибералната идеология, която лъсва с помощта на примери от рода на тези приведени по-горе, налични в преголямо изобилие (джендърни, расови и политнекоректни мултикултурни "прегрешения", отразявани ежеднев-но и най-скандално в меди-

очевидното им кредо, макар и все още непризнато публично: Природата трябва да следва неолибералната идеология, най-висш продукт на човешкия разум. Ако не - толкова по-зле за нея.

А то и мнението на физика Ричард Фейнман, нобелов лауреат и често даван пример за гений в своята област, за неговото и на колегиите му физици вземане-даване с Природата:

„Реалната ситуация на изследователя по-скоро го поставя в ролята на наблюдател на партия шах между богове, без да знае правилата за движението на фигурите. След дълги наблюдения той може да стигне до извода, че някои от фигурите се движат, да кажем, само по диагонал, при всички известни обстоятелства. Откритието прави за движение само по диагонал или само по хоризонтала са аналог на фундаментални физически закони, които остават винаги в сила, както например Законът за запазване на енергията. От тази картина има и друго следствие, което не е много оптимистично, и то е, че съвсем не е ясно колко време ще е необходимо, за да открием всички правила за движението на фигурите, да не говорим за тактически и стратегически идеи на шахматната игра, известни само на боговете.“

Фейнман предлага тази аналогия през 1965 година. Сегга сме 2019-та и с прискърбие трябва да информираме идеолозите оптимисти: "На шахматния фронт нищо ново!".

Аз лично съвсем не съм убеден, че има принципа на разлика между зрител физик и зрител идеолог или философ, която да прави разгледането на аспекти на „шахматната“ игра на Природата да изглежда по-оптимистично, за когото и да било от тях. Практиката показва обаче, че има много съществени неприципални разлики, които карат много „шахматни зрители-нефизици“, да се чувстват едва ли не богове. Както казва бералните корифей-идеолози. Самозабравата е доказва от

ите), ще приведем пример за един много по-скромнен подход към майката Природа, от който ще стане ясно до каква висша интелектуална самоизнасилване. Може да попитате например дали това не е еквивалентно на национално предателство. Ами да, това е точно едно национално предателство. И даже квинтесенция на национално предателство.

Не сте съгласни с такъв един сценарий на самоотричане и питате какво трябва да се направи? От ясно по-ясно. Вие не сте съгласни, но трябва да попитаме

каква е ситуацията с вашите деца?

А в момента тя е такава, че всички специалисти, от министерството на образованието, отговорни за теку-

за финал ще се върнем към **сентенцията на Александър Зиновиев** за коварството на презираната диалектика: „Основа на абсолютната тирания е абсолютно неограничената свобода!“.

Преформулирана за случая на наднационалната неолиберална идеология, която проповядва абсолютизация на свободата на действие и личната отговорност за тези действия, сентенцията може да изглежда така:

„Под знамето на максимално либералния неолиберализъм се демонстрира абсолютна нетърпимост към алтернативно мнение и най-чиста тирания на тази единствено правилна идеология по отношение на всички останали.“

Доколко става и дума за повсеместна демонстрация на идеологически неокретенизъм, оставяме уважаемите читатели да решат тази задача сами за себе си.

„ХАВАНА 500 - МОЯ, ТВОЯ, НАША“

на Русия и други представители на Дипломатическия корпус, Александър Паунов – председател на Група за приятелство България – Куба в Народното събрание и депутати членове на групата, Румен Петков председател на ПП „АБВ“, Чавдар Жечев директор на Дирекция „Америка“ и Валери Йотов директор на Дирекция „ООН и сътрудничество за развитие“ в Министерство на външните работи, представители на държавни институции, обществени организации, творчески съюзи, Съюзът на архитектите в България, Националното сдружение на общините в България, Асоциацията за приятелство „България – Куба“ с председател Тамара Такова, Асоциацията за приятелство

С много кубински ритми и празнично настроение в София отбелязаха 500 години от основаването на Хавана.

Организатори на концерта „Хавана 500 - моя, твоя, наша“ бяха Посолството на Република Куба в Република България и Асоциацията за приятелство „България – Куба“ с почетен председател г-жа Станка Шопова.

Н.Пр.Каридад Ямира Куето Милиан - Извънреден и пълномощен посланик на Куба приветства гостите и приятелите на Куба, за които залата на Парк-хотел „Москва“ се оказа тясна, благодари на участниците в програмата и на всички, които с много ентузиазъм работиха по подготовката на проявата. Присъстващите се присъединиха и отправиха поздравления и прегръдка за Хавана за юбилея.

Празникът уважиха г-н Кристиан Вигенин – замест-

ник-председател на 44-то Народно събрание, посланиците на Армения, Аржентина, Испания, Палестина, Слова-

кия, Сирия, Финландия, Хърватия, Апостолическият нунций в България, съветникът по културата в посолството

танцува с кубинските изпълнители от „Ла Кубания Оригинал“.

Присъстващите се потопиха в атмосферата на Хавана чрез видеофилмите със забележителностите на кубинската столица, чрез кубинските картини и символи в залата, както и чрез пъстрите рисунки на децата участници в Националния ученически конкурс „Куба – далечна и близка“, който се организира ежегодно от Асоциацията за приятелство „България – Куба“ под патронажа на Посолството на Република Куба.

Празникът завърши с торта и песен от всички в залата „Честит Рожден ден, Хавана!“.

Асоциацията за приятелство „България – Куба“

СНИМКИ: Борис МАРКОВ

цията за приятелство с Куба от Македония, СБЖ, СБП, Отечествония съюз, БАС, СОСЗР, ДСЖ и много други.

Цветя изпрати г-н Боил Банов - министър на културата.

В празничната кубинска вечер участваха Йорданка Христова, сопраното Розалина Касабова, Културно сдружение „Ла Кубания Оригинал“, Ансамбъл „Росна китка“, Аделина Предева от Балетна школа „Алегрета“ при Националния дворец на децата, хор „Планинска песен“, гайдарят Стоян Янев, Илиана Салазар хореограф и изпълнител, Весела Димова, Димитрина Бонева и Благовест Жеков – цигулки и виола и др.

Примата на българската естрада и любимка на кубинците Йорданка Христова взриви публиката, която пъ с нея и

МОМИЧЕТАТА НА „НОВА ЗОРА“ ОТНОВО ЗАВЪРШИХА С ОТЛИЧИЕ

На 20 ноември т.г. на официална церемония в аугла „Максима“ на УНСС, бяха връчени дипломите за бакалаври и магистри от катедра „Регионално развитие“ с ръководител доц. д-р

Георги Николов. Пред студенти и гости изпълнили докрай тържествената зала, доц. д-р Камен Петров, връчи на момичетата на „Нова Зора“ – Габриела Михайлова и Гергана Недялкова дипломите за завършена магистратура, грамоти за отличен успех и златната значка на катедрата. На тържеството присъства и доц. д-р Николай Цонков – директор на Научно-изследователския център за регионални изследвания, както и много други преподаватели от катедрата.

Доц. д-р Николай Цонков с двете отличнички Гергана и Габриела

„Нова Зора“ поздравява Габриела и Гергана и им пожелава освен покорените сърца на своите любими момчета, да завоюват и нови висоти в името на знанието, с което всеотдайно да служат на България.

ВЪПРОС ЗА 290 МИЛИОНА: КОЕ ДЕТЕ Е В РИСК?

По Конституция и много международни конвенции държавната машина няма право да се намесва на родителите как си възпитават децата. Това е така за всяко дете, освен ако детето не попадне в категорията „дете в риск“. „Дете в риск“ се явява границата, от която нататък държавата има право да се намесва. А едно дете става „дете в риск“ след сигнал (включително анонимен) и преценка на социален работник... Съгласно закона няма дете, което да не може да бъде обвядено за дете в риск.

Член 47 от Конституцията на Република България постановява, че „отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетие им е право и задължение на техните родители“.

За проблемите свързани с новото социално законодателство се изговори много. Поради медийния похлупак интересът е огромен. Фейсбук групата Национална група „Родители обединени за децата“ вече надхвърли 204 000 члена! В същото време чуваме изказвания от рода на: „Няма да вземем масово деца!“, „Какво ги правим тези деца, като ги вземем?“. Те силно напомнят за култовата реплика „Истанбулската конвенция не противоречи на Конституцията!“. Както тогава, така и сега, управляващите отказват диалог с хората.

Става дума за пари, власт, деца и национална сигурност.

В този материал ние ще обърнем внимание на някои

арх. Христо ГЕНЧЕВ и д-р Марин ГЕНЧЕВ

ключови концепции на дейността и ново законодателство за закрила на детето. За съжаление няма как да минем без цитирането на текстове от закони. Те са важни за изясняването на четири ключови понятия: „дете в риск“, „насилие над дете“, „мултидисциплинарен екип“ и „частен доставчик на социални услуги“!

Конституцията гарантира неприкосновеност, но не и при наличие на „дете в риск“.

По Конституция и много международни конвенции държавната машина няма право да се намесва на родители-

те как си възпитават децата. Това е така за всяко дете, освен ако детето не попадне в категорията „дете в риск“. „Дете в риск“ се явява границата, от която нататък държавата има право да се намесва. А едно дете става „дете в риск“ след сигнал (включително анонимен) и преценка на социален работник.

Какво според закона е „дете в риск“ и „насилие над дете“?

От Министерството на труда и социалната политика може би ще посочат, че има ясни критерии кога едно дете попада в тази опасна категория. Ще говорят

за деца, жертви на тежки престъпления. Но, за да сме точни, нека видим какво пише в закона:

„Дете в риск“ [1] е дете ... което е жертва на ... насилие, ... или наказание[2] в или извън семейството му.“.

Гореописаният текст е сам по себе си много широк, но нека видим какво разбира законодателят под термина „насилие на дете“: „Насилие“ над дете е всеки акт на физическо, психическо или сексуално насилие, пренебрегване, ... което може да се осъществява в семейна, училищна и социална среда.[3] „Физическо насилие“ е ... включително причиняване на болка или страдание без разстройство на здравето. „Психическо насилие“ са всички действия, ... като подценяване, ... както и неспособността на родителя ... да осигури подходяща подкрепяща среда.[4]

НПО-та ще решават събата на „дете в риск“

Мултидисциплинарни екипи (новите тричленки; в сила от 1 януари 2020 г.) са комисиии, които решават какво да се прави с дадено „дете в риск“. Ето какво пише в последните промени на Закона за закрила на детето и новия Закон за социалните услуги:

„Закрилата на дете в риск ... се предприема след проучване на случая от мултидисциплинарния екип и съгласно предложения от него план за действие. По преценка на водещия на екипа се канят за участие ... и представител на доставчик на социална услуга.“[5]

На стр. 8

Адв. Владимир Шейтанов:

На 20 ноември 2019 г. ще отбележим 30 години от приемането на Международната конвенция за правата на детето. Провеждането на нашата конференция в навечерието на този юбилей, подчертава нейната актуалност.

Приемането на МКПД съвпадна с политическите промени в България през 1989 г. И двете събития, колкото и разнородни да са те, се отразиха на състоянието на правата на децата. За периода от 1989 г. досега, тук, у нас, грижата за детето стана

ЗА ПРАВТА НА ДЕЦАТА СРЕЩУ

Противопоставянето на интересите на детето срещу интересите на родителите е равностойно на инвалидизиране на детската физика и психика, негъзи, които остават за цял живот

На 2 ноември т.г. в Конферентната зала на Морска градина, Варна, се състоя конференцията на тема „В интерес на децата ни ли са новите промени в законите?“. Тя бе организирана от сдружение „РОД“ (Родители обединени за децата), филиал Варна. На нея бяха обсъдени новите промени в 27 закона, както и новият Закон за социалните услуги и тяхното влияние върху българското семейство и традиционните семейни ценности.

В процеса на разясняване на проблемите се засегнаха въпросите за чуждите интереси и финансовите механизми в България, бизнесът с деца, опитите за ранното сексуално образование на децата в детските градини и училищата,

унищожаване на българското образование и пр. Бяха посочени и реални случаи на посегателства срещу българските деца и семействата им, антисемейните политики на управляващите законодатели, които са на път да бъдат въведени в България след 1.01.2020 г. и др.

Специално поканени лектори на конференцията бяха: адвокат Владимир Шейтанов, който е и съпредседател на Управителния съвет на сдружение „РОД“, адвокат Петър Николов, адвокат Виктор Кстов и Петър Порумбачанов – председател на Асоциация за домашно образование (АДО). Те изчерпателно отговориха на многобройните въпроси зададени от разтревожени за децата си родители. Бяха разисквани и начините за противодействие на това умишлено уни-

жожение на семействата и разкъсване насилствено на най-свещената връзка – между деца и родители.

Темата на адвокат Петър Николов бе свързана с реални случаи от практиката му на прилагане на антисемейни и антидетски политики. Адвокат Виктор Кстов говори за антисемейната идеология и правния nihilism в новите социални закони, а лекторът Петър Порумбачанов разясни връзките и зависимостите в съотношението между образованието и антисемейното законодателство.

В този брой, като продължение на битката на „Нова Зора“ със стихии на джендъризма, глобализма и националната перверзия, ви предлагаме лекцията на адвокат Владимир Шейтанов пред конференцията във Варна.

болезнен социален проблем. Демографската криза приема все по-отчетливо очертанията на демографска катастрофа. Естественят прираст на България отдавна е отрица-

телен. Раждаемостта у нас от години намалява.

По коефициент на раждаемост (съотношението на броя на ражданията към средния брой на населението, изразено

на 1000 души, България е категорично в долния край на класацията в ЕС-28.

Ако през 2014 г., общият коефициент на раждаемост в ЕС-28 е 10.01 раждания на

1000 души, то коефициентът на раждаемост в България е 10.00 раждания на 1000 души или по-нисък от общия коефициент за ЕС-28. За сравнение ще посоча, че коефициентът

ПРАВТА НА РОДИТЕЛИТЕ

на раждаемост е най-висок в Ирландия с 14.6 раждания на 1000 души, Франция – 12.4, Великобритания 12.0, Швеция 11.9.

Броят на децата в нашите семейства е един от най-ниските в Европейския съюз. По коефициент на плодovitост (средния брой деца, родени от една жена), България се намира на едно от последните места в ЕС-28: 1.21 на 1000. Общият коефициент на плодovitост в ЕС-28 намалява в началото на 21 век. През 2001 и 2002 г. той е 1.46 живородени деца на една жена. През 2010 г. то се повишава до 1.62 деца на една жена и отново спада до 1.54 през 2013 г. и 1.58 през 2014 г.

В развитите части на света общият коефициент на плодovitост, който се приема за коефициент на демографско заместване, т.е. нивото, при което броят на населението ще се запази стабилно в дългосрочен план при липса на входяща и изходяща миграция, е 2.10 раждания на живо дете на една жена.

През 2014 г. най-високите коефициенти на плодovitост сред държавите-членки на ЕС, бяха отчетени във Франция (2,01 живородени деца на една жена), следвани от Ирландия (1,94), Швеция (1,88) и Обединеното кралство (1,81). Най-ниските коефициенти на плодovitост (под 1.35) са отчетени основно в Германия и държавите от Източна и Южна Европа: България, Кипър, Португалия, Испания, Словакия и Полша, и в по-малка степен в Гърция и Италия.

Стоотици хиляди български деца напускат страната със своите родители. Онези, които остават, гледат със завист заминаващите. Децата в градовете отрано попадат в света на загубените човешки отношения, в безразветлеността и безкултурните отношения, в грубостта, в примитивизма на уличните удоволствия, липсата на възпитание, наркомания, агресивност и детско безделие.

Образованието отдавна е загубило своя възрожденски порив. Един китайски баща в „Илиянци“ преди години ми каза, че те изпращали децата си да учат в Китай, защото тук, у нас, българските деца учели като на половин учебен ден. Децата в селските райони стават рядкост.

Пута се защо? И отговорът е очевиден. Заради влошената и изостанала социо-културна среда, в която се отглеждат и възпитават днешните български деца и заради липсата на перспективи за тяхната реализация. Причините са основно икономически.

Българите отглеждат своите деца все по-трудно. Все по-малко време им остава след работа да се занимават с тях, защото работят на две или три места последователно. Качеството на образованието на българите в продължение вече на три десетилетия, е меко казано третирано.

станала социо-културна среда, в която се отглеждат и възпитават днешните български деца и заради липсата на перспективи за тяхната реализация. Причините са основно икономически.

Българите отглеждат своите деца все по-трудно. Все по-малко време им остава след работа да се занимават с тях, защото работят на две или три места последователно.

Качеството на образованието на българите в продължение вече на три десетилетия, е меко казано третирано.

В развитите части на света общият коефициент на плодovitост, който се приема за коефициент на демографско заместване, т.е. нивото, при което броят на населението ще се запази стабилно в дългосрочен план при липса на входяща и изходяща миграция, е 2.10 раждания на живо дете на една жена.

През 2014 г. най-високите коефициенти на плодovitост сред държавите-членки на ЕС, бяха отчетени във Франция (2,01 живородени деца на една жена), следвани от Ирландия (1,94), Швеция (1,88) и Обединеното кралство (1,81). Най-ниските коефициенти на плодovitост (под 1.35) са отчетени основно в Германия и държавите от Източна и Южна Европа: България, Кипър, Португалия, Испания, Словакия и Полша, и в по-малка степен в Гърция и Италия.

Стоотици хиляди български деца напускат страната със своите родители. Онези, които остават, гледат със завист заминаващите. Децата в градовете отрано попадат в света на загубените човешки отношения, в безразветлеността и безкултурните отношения, в грубостта, в примитивизма на уличните удоволствия, липсата на възпитание, наркомания, агресивност и детско безделие.

Образованието отдавна е загубило своя възрожденски порив. Един китайски баща в „Илиянци“ преди години ми каза, че те изпращали децата си да учат в Китай, защото тук, у нас, българските деца учели като на половин учебен ден. Децата в селските райони стават рядкост.

Пута се защо? И отговорът е очевиден. Заради влошената и изостанала социо-културна среда, в която се отглеждат и възпитават днешните български деца и заради липсата на перспективи за тяхната реализация. Причините са основно икономически.

Българите отглеждат своите деца все по-трудно. Все по-малко време им остава след работа да се занимават с тях, защото работят на две или три места последователно. Качеството на образованието на българите в продължение вече на три десетилетия, е меко казано третирано.

чии на живот.

На този фон се развива днешната концепция за закрила правата на детето в България. В конкретната социално-икономическа среда, тя е меко казано неадекватна.

Правата на детето „се гарантират“

с вредни за детското развитие законови средства. Вместо укрепване и оздравяване на образователно-възпитателната среда, тя с всяка година се влошава и никакви административни мерки не са в състояние да променят

на нещата и изчисления в об-лак. А в това време, ние готвим своите български деца за този утрешен ден на света като затваряме училище след училище и пенсионираме учител след учител!

Възникват въпросите: Какъв е ефектът от този международен договор? Реши ли той основните проблеми на децата в света? Осигури ли им благоденствие и развитие? Гарантира ли основните права на детето, правно закрепени на международно ниво?

на детето, в някои особени случаи, например малтретиране или изоставяне от родителите, или когато родителите живеят разделени.

5. Право на дете, което е отделено от единия или двамата родители, на лични отношения и пряк контакт с двамата родители редовно.

6. Право на дете, което може да формира свои собствени възгледи, да изразява тези възгледи свободно по всички въпроси, отнасящи се до него, като на тях следва да се придава значение, съответстващо на възрастта и зрелостта на детето.

7. Право на свобода на изразяване на мнение: свобода да търси, получава и предава

Група участници в конференцията във Варна

тенденцията. Все по-малко стават първокласниците, които прекращават прага на училищата всяка година. През 2018 г., това направиха около 60 000 деца в цялата страна. Все повече деца емигрират с родители или без тях.

В международен план, през изминалите години светът не стана по-сигурен. В различни негови краища се водят кога пълномащабни, кога граждански войни, в които загиват милиони деца от Близкия Изток, Афганистан, Ирак, Сирия, Йемен, Венецуела, Еквадор, Украйна... Гладът и мизерията погубват физически и духовно милиони деца в Африка.

Това става след като в продължение на тридесет години се прилага Международната конвенция по правата на детето. Това става в света на постиндустриалната революция, на икономиката на знанието, на Индустрия-4, когато световната икономика обновява своите средства за производство на всеки 3-5-4 години.

Индустрия 4.0 представлява икономика на автоматизацията и обмена на данни чрез технологиите на производство. Това включва киберфизични системи, интернет

Отговорите оставям на всеки един родител.

За тези 30 години, Конвенцията за правата на детето претърпя значителна еволюция. Развиха се някои нейни правни институти. Други закряха още в зародиш. Трети бяха изменени до неузнаваемост, под влияние на мощни световни процеси. Бяха подписани и ратифицирани два факултативни протокола. На прага ни е Третият факултативен протокол.

Предмет на Конвенцията

са 21 права на детето. Самото им включване в Международна конвенция свидетелства, че те се ползват със статута на фундаментални, основни права:

Това са следните:
1. Право на живот.
2. Право на име, на придобиване на гражданство още с раждането, правото да познава и да бъде отглеждано от своите родители.

3. Право на запазване на детската самоличност, вкл. гражданството, името и семейните връзки, признати със закон.

4. Право да не бъде разделяно от своите родители против тяхната воля, освен по решение на компетентните власти в най-добрия интерес

информация и идеи от всякакъв вид, независимо от границите... чрез каквито и да било информационни средства, по избор на детето.

8. Право на свобода на мисълта, съвестта и религията.

9. Право на свобода на сдружаване и на мирни събрания.

10. Право на свобода от произволна или незаконна намеса в личния живот, семейство, дом или кореспонденция, от незаконно посегателство на неговата чест и репутация.

11. Право на ползване на най-високите достижими стандарти на здравословно състояние и от здравни услуги за лечение на заболяванията и за възстановяване на неговото здраве.

12. Правото на дете, настанено в специално заведение на периодичен контрол върху провежданото лечение, както и върху други обстоятелства относно неговото настаняване.

13. Право да се ползва от обществени осигуровки, включително и от обществени застраховки.

14. Правото на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие.

На стр. 10

ВЪПРОС ЗА 290 МИЛИОНА:

КОЕ ДЕТЕ Е В РИСК?

но имаме от децата?! Ако не можем да ги защитим, за какво са ни и Българската армия, и службите за сигурност?

Заклучение

И така нека да обобщим. При „добро желание“ (разбирай „финансов интерес“) всяко дете може да бъде обявено за „дете в риск“. Дали е заради наказание, дърпане на ухо, пренебрегване или „липса на подкрепяща среда“. От тук нататък решава социалният работник и неговият мултидисци-

плинарен екип. А в него можем да участва и представител на частно НПО, което предлага социални услуги. Включително такива услуги, които ще бъдат наложени на конкретното „дете в риск“.

Потъркани са основни права и свободи
гарантирани от Конституцията!

Съдебно решение - в началото на процеса не е изисква. Правила срещу конфликт на интереси - няма.

Отговорност за неправомерни действия на чиновника - няма.

Отговорност на ЧДСУ - няма!

Има ли все още някой, който да твърди, че всичко със социалното ни законодателство е наред? Че промените влизащи в сила на 1 януари 2020 г. „били само козметични“. Ако има такива би трябвало да ги заподозрем или в наивност или в алчност, породена от 290-те милиона лева предвидени в бюджет 2020 г. [7] за социални услуги.

И остава въпросът за мегийното затъмнение.

Не е ли съмнително, че популярни телевизионни водещи, министри и представители на НПО повтарят в скъпи телевизионни студии твърдението, че „няма проблем със законите за детето“. В същото време те не рискуват да започнат публичен диалог с нарочните от тях „паникьори“.

Не, дами и господа телевизионни водещи, министри и представители на НПО-та! Не ние сме паникьори. Вас ви е страх от темата!

[1] §1, т.11 от допълнителните разпоредби на ЗЗД.

[2] Възпитанието на децата е ключов елемент от религиозните доктрини. Така например ортодоксалните евреи се придържат към учението на Стария Завет, в който еднозначно се казва, че „който жали пръчката си, мрази сина си; а който го обича, наказва го от детинство“. Отхвърлянето на наказанието от ЗЗД, по този начин се явява в пряко противоречие със свободата на живот съгласно религиозните убеждения.

[3] §1, т.1-4 от допълнителните разпоредби на Правилника за прилагане на ЗЗД.

[4] Тази дефиниция в България е много опасна. Обрязването като религиозен ритуал съществува при евреи и мюсюлмани. Обрязването причинява болка на детето. Кой гарантира, че това няма да се превърне в основание то да попадне в категорията „дете в риск“? В Западна Европа точно това се случва.

[5] Чл. 36д от ЗЗД (влиза в сила на 1.01.2020).

[6] Чл. 29 до 31 от ЗСУ (влиза в сила на 1.01.2020).

[7] <https://business.dir.bg/ikonomika/30-mln-lv-poveche-za-sotsialni-uslugi-prez-2020-g>

От стр. 7

Доставчик на социални услуги?

Не са ли това общините? Да, ама не съвсем. Ето какво пише в новия Закон за социалните услуги:

„Доставчик на социални услуги е лице, което отговаря за предоставянето на социалните услуги. ... Предоставянето на социалните услуги, финансирани от държавния и общинския бюджет, се осигурява от общините чрез ... възлагане на предоставянето на социалните услуги на частни доставчици на социални услуги [ЧДСУ]: [6]

Конфликтът на интереси е очевиден

И какво излиза - НПО и частни фирми ще предлагат социални услуги, включително и задължителни. От тях ще печелят милиони. Държавата (т.е. ние, ще плащаме). Те (НПО и частни фирми) също така ще решават дали детето има нужда от тези услуги или не. Това не е ли конфликт на интереси?

Националната сигурност е под заплаха

Според новите закони НПО и частни фирми, както ще предлагат социални услуги няма нужда да са регистрирани и лицензирани в България! Т.е. Норвежец, представител на норвежка фирма, ще има право да участва в „мултидисциплинарния екип“, който решава съдбата на българско дете? Големият въпрос е: какво по-цен-

15. Право на образование.

16. Право на отход и почивка, на участие в игри и дейности и отмора, подходящи за възрастта му и на свободно участие в културния живот и изкуствата.

17. Право на защита от икономическа експлоатация и от извършване на каквато и да било работа, която крие опасност или може да попречи на образованието на детето, или да навреди на здравето, или на физическото, умственото, духовното, моралното, или социалното развитие на детето.

18. Право на закрила от незаконна употреба на наркотици и психотропни вещества.

19. Право на закрила от всички форми на сексуална експлоатация и от сексуално насилие.

20. Право на закрила от всички други форми на експлоатация, засягащи по какъвто и да било аспект благосъстоянието на детето.

21. Право на всяко дете, заподозряно, обвинено или признато за виновно в нарушение на Наказателния закон, за бъде третирано по начин, съвместим с чувството за достойнство и собствена стойност на детето.

Дефцицитите в международно-правната закрила

на правата на детето са очевидни.

Първо – съществуващата регулация е неефективна. Достатъчно е да обърнем поглед към правата на детето в Ирак, Сирия, Украйна и др. Една от причините за това състояние е, че Конвенцията не се изпълнява и няма механизъм, който да гарантира нейното изпълнение.

Второ – практиката през тези 30 години задмина международните стандарти на опазване правата на детето, уредени в МКПД. Появиха се нови рискове и опасности, които не са защитени, например пристрастяването към компютри, обездвижването, нездравословно хранене, алкохолизъм, наркомания в невиджани по-рано размери, опасностите по време на миграция и др.

Трето – наблюдава се съвсем отчетливо подмяна на основни принципи на този договор. В редица държави започна прокарването на идеи и законодателни решения, които изкривяват първоначалния идеен замисъл на Конвенцията.

Ако преди 30 години МКПД възлагаше отговорността за закрила правата на

ЗА ПРАВТА НА ДЕЦАТА СРЕЩУ

В Клуб „Журналист“, в Съюза на българските журналисти, на 9.11.2019 г., се състоя конференция на тема „Стоп на ювеналното законодателство в България. Пипалата на глобализма“. Събитието бе организирано от национална група „Родители обединени за децата“ (РОД). В конференцията взеха участие проф. доктор на философските науки Нако Стефанов от СУ „Св. Климент Охридски“, Севина Хаджийска председател на Национална гражданска инициатива „Граждани в защита на семейството и детето“, Румен Дечев, политолог и журналист, председател на „Народно социално движение“, който откри конференцията с въведение за глобализма и борбата му с християнската цивилизация и Николина Кирилова. Проф. Нако Стефанов говори за Истанбулската конвенция и за ювеналното законодателство като хибридна война срещу България. Севина Хаджийска запозна

присъстващите с пагубните последици за семействата и децата от Закона за социалните услуги и изказа мнение, че с него държавата абдикира от социалната политика и от грижата за децата като ги предоставя на чужди НПО-та, фирми и организации, за отглеждане. Особено наблегна на проблема кои деца са „деца в риск“. Николина Кирилова говори за връзката на НПО и медиите като изтъкна фактите, че през 2018 г. медиите са отразили дейността на Националната мрежа за децата с над 570 публикации и 56 интервюта, лобиращи за ювеналното законодателство.

След завършването на конференцията участниците в нея се присъединиха към многолюдния митинг пред Министерския съвет и продължиха със шествието до сградата на Народното събрание.

На снимката адвокат Владимир Шейтанов говори на митинга пред Министерския съвет.

детето изцяло на родителите и държавата, то днес значителна част от тази отговорност се възлага на самите деца и на НПО. Промяната е изключително важна. Тя насочва отговорността в неправилна посока и ефектът ще бъде катастрофален.

Появи се институтът на индивидуална жалба на дете до Комитета за закрила на детето, което представлява всъщност признание на пълна правосубектност на децата в международното право, т.е., че децата са самостоятелни субекти на права и задължения по МП. Това се съдържа в нормата на чл.5, ал.1 на Третия факултативен протокол към Конвенцията. Започнал е процесът на ратифициране на този протокол и вече 51 държави са подписали Протокола, от които 45 са го ратифицирали. Това означава, че признават правото на деца да носят права и задължения в международното право.

Макар и изолиран случай, той е фрапантно нарушение на фундаменталния прин-

цип на правото, че децата не притежават дееспособност във вътрешното право и правосубектност в международното право.

Международната Конвенция за правата на детето не познава този институт. На няколко места в Конвенцията се подчертава ролята на родителите за осъществяване правата на децата (чл.5, чл.14, чл.18, ал.1 и ал.2). В Третия факултативен протокол за пръв път се кодифицира правото на деца да реализират самостоятелно права в МП, без съдействие на родителите.

Погкопаване на фундаментална семейните отношения

Друга съществена промяна е противопоставянето на правата на децата на правата на родителите. В старите страни-членки на ЕС, почти без изключение, в т.ч. в скандинавските страни, Великобритания, Германия, Холандия, Белгия, Швейцария, Италия, Австрия, са установени законодателни режими, в които детето има права да се

венцията зачитат, отговорностите, правата и задълженията на родителите, да осигуряват подходящи насоки и ръководство в упражняването от него на правата, признати в тази Конвенция“, „Държавите - страни по Конвенцията, зачитат правата и задълженията на родителите да осигурят ръководството на детето при упражняване на това негово право“ и „Родителите носят първостепенна отговорност за отглеждането и развитието на детето“.

Самата постановка, че интересите на детето и на родителите са различни, и че правата на детето могат да се противопоставят на правата на родителите, е най-значимата промяна в системата на правна закрила на правата на детето. Тя е нагоявена с изключително деструктивен заряд и подкопава фундаментална на семейните отношения.

Обърната е йерархията на правните норми в областта на семейните отношения между деца и родители. Прокаран е принципът, че правата на децата не само са равностойни на правата на родителите им, но дори в определени случаи се ползват с приоритет. Извън родителския контрол са изведени редица действия на децата. Правата на детето се хипетрофират и в много отношения се изравняват с тези на родителите, въпреки тяхната физическа и психическа незрялост. Родителят се отстранява като фактор, носещ основната отговорност за отглеждането и възпитанието на децата. Той е лишен на практика от правото си да определя съдържанието на образованието на своето дете, начина на неговото възпитание в духа на личните ценности на родителя, съобразно неговите културни традиции и духовни ценности.

Запазен са единствено неговите права и задължения да осигурява условията на живот, необходими за развитието на детето. като избор на пол, ранна сексуализация.

Посегателства срещу светая светих – майката и бащата

Подобни правни модели индоктринират националното законодателство на повечето европейски държави. Те са заложили чрез различни универсални и регионални международно-правни актове.

Разпространяват се чрез механизмите на международни организации като ООН, ЮНЕСКО, УНИЦЕФ, СЪВЕТА НА ЕВРОПА, КОМИТЕТА ЗА

ПРАВТА НА РОДИТЕЛИТЕ

ПРАВТА НА ДЕТЕТО и др.

Тези модели са подчертано деструктивни от медико-биологична, физиологична, психологична, психична гледна точка. Те посягат ни повече, ни по-малко на майчинството, чиято символика е образът на Божиата майка с младенца на милиони икони по целия християнски свят. Те посягат на култа към майката, преминаващ от Иконата на Божиата майка в катедралите на християнския свят до гениалното стихотворение на Ботев „Майци си“ и великолепен образ на грузинския баща, който търси своя син по полетата на Втората световна война от безсмъртния филм „Бащата на войника“.

Връзката на детето с неговите родители е от жизнено значение за успешното му

физическо и психическо развитие. Израстването на детския организъм не е само функция от храненето, но и от възпитанието, подкрепата, любовта, привързаността на детето към неговото биологично начало. Противопоставянето на интересите на детето и инте-

ресите на родителите е равносилно на инвалидизиране на детската физика и психика, които остават за цял живот.

Концепцията на правосубектност на детето в международното право и дееспособност във вътрешното право е доктринално тясно обвързана

с концепцията за свободен избор на пола на т.нар. джендър-философия. Ефектът от прилагането и на двете концепции в правото ще бъде разбиване на брака, семейството и семейните ценности.

Резултатът е очевиден - нисък естествен прираст или отрицателен естествен прираст на коренното население на страните от ЕС-28, ниска раждаемост, опити за решаване на демографския спад с миграция на население от трети страни, висок показател на психически разстройства, на самоубийства, али-

Днес, българското общество изисква все по-императивно от своите управници нова, по-нравствена и общодостъпна среда за отглеждане и възпитание на детето като гаранция за закрила правата на детето, в която родителите заемат ключовото място и трябва да получат цялата подкрепа на държавата.

От стр. 12

По-важно е, че е извървян път, че са сътворени много безсъници, че са оставени следа.

За мен е наистина късмет, че с него, и още неколицина хора на перото, в ония смутни времена, ни обедини преклонението пред Високото българско Слово и без условната ни любов към Отечеството. Това са от ония съвадения, които правят биографията на едно време, а тя се превръща и в лична биография.

Колкото до творчеството на Иван Есенски – видно е, че неговите корени са в дълбоката земя на непокорния пазарджишки край, където се събират всички девет области на народната ни песенна съкровищница. Ето няколко реда от есето му, с което започва неговата книга „Изгнания“:

„Прозренията винаги идват неочаквано... В мига преди да угасне тишината, чувам гласа си: „Благодаря Ти за милостта, за любовта и приятелствата, за щастие-

ДУМИ ЗА ПРИЯТЕЛЯ

то благодарил!“; от козината на кучетата иззира пара, веят се мокрите коси на плачещите върби, а тясната улица на паметта едва побира просецията от имена и лица, прекосили някога живота ми – потъмнели и заоблени, налягали като биволи в умореното му течение... Младото мляко на ония възшебни дни капе по устните на надеждата и сладките му многоточия изпълват тревите с обещания. Да не забравя да ти благодаря за България, Господи!...“

Сега вече знам какво видях онзи Ден първи в това светилище на духа преди години – видях Поета.

Други времена и други хора нека определят кой колко е голям и какъв принос има за човешината. За мен и за нас – неговите приятели, Иван Есенски е едно от имената на нашето поетическо съвремие – човек, който милее за

Родината и обича хората.

Желя му здраве и много вдъхновение в сътворяването на Високото българско Слово, – да отстоява все така нежно и непреклонно времето на тази вечна земя – такава, каквато е в неговата поезия: „Земя на птици, влюбена земя,

/от весел вишнев вихър разлюляна/ сред който подпорукич Дебелянов /се връща в тиха вечер у дома – /бъди, земя, през всички времена / с усмивката на майчината благост, /която ни посреща там на прага /с безсилните от обич рамена!“

ВМЕСТО БЯЛ ЛИСТ

Иван ЕСЕНСКИ

Доживя ме и тази книга... Ноември е поръбил краищата на тънките перести облаци с огнено и златно – цветовете на изгорялото време. Времето минава през нас докато се лутаме из суетата – на излизане от живота ни мигове позвънват едва доловимо с невидими сребърни камбанки.

Десят прибира сенките си. Дрезгавейт копринените талози на здрача. Внезапно всичко притихва и си поема дъх. Нощта се стоварва и с нашествието й пламват звездните искрици на беззрака.

Сред тихия звън на отлитащите секунди се чува примирена въздишка – започнал е листопадът.

Вече не пресмятам предишните, а някога им се радвах. Броях отлитащите птици, сетне ги посрещах напролет. Зимите ставаха все по-дълги, но не можех да се помира с мисълта, че лятото е свършило.

Лятото на сърцето – също. Идваха и си отиваха жени. Оредяваха листопадите на любовта. Раздялата имаше острия вкус на есенна роса. Прибрах сенките на избледняващите силуети в паметта – пълнеж пращните й пространства с разкаянието на миналото. Човек няма вина, че се ражда с повторенията си. Не той доживява до тях, а те го доживяват по трънливия му път. Отредено е и с нас да се случи това, което се е случило с живелите преди нас.

Не търся опровержения повече. Пък и към песните посягах с надеждата, че ще отклонят мрака. „Всяка песен – въздъхва Лорка, – е едно затихване на любовта.“ Затихваме преди да си поемем дъх. Щастие не е там, където ни няма – ние самите сме щастие. Ако се открием навреме.

Друго какво? Освен един поклон доземи: Бог беше милостив и щедър – родих се в най-прекрасната земя на света, върната ми любов е до мен, поезията не ми изневери.

Предостатъчно за един живот.

нация на младите хора, нежелание да участват на пазара на труда, да търсят решение чрез образование и др.

Възниква въпросът не е ли свързано състоянието на младежта в някои европейски страни, нейните психически проблеми, проблемите с наркоманията, алкохолната зависимост, психическата лабилност, социалната алиенация, високия процент на всякакви дисфории и заболявания, с модела на семейни отношения? Тези изводи трябва да бъдат направени днес, в навечерието на 30-годишнината на МКПД, за да определим нашата българска политика и нашето отношение към опитите за налагане на такива модели в България.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-р. Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ик. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F
Примат с оригинали по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приложен редакционно на 22.11. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

СЛОВОТО КАТО ВОЙНИК НА КРАСОТАТА И ПРАВДАТА

Поетът Иван Есенски на 70 години. Триединен празник на таланта, волята и отговорността пред Отечеството

На 21.11.2019 г. в Националния музей „Земята и хората“ се състоя троен празник на поета Иван Есенски. Троен, защото точно на тази дата не само е роден, но навърши 70 години. За юбилея Фондация „Земята и хората“ издаде в поредицата „Български поети за земята“ стихосбирката му „Доземи“ с редактор Елица Груева-Дикел, дъщеря на поета.

„Залата на гигантските крисатил“ на музея събра на едно място писатели, научни работници, професори, критици, автори на „Словото днес“, където той е редактор, колеги, негови приятели и почитатели. Поздравление от името на председателя на СБП Боян Ангелов прочете членът на Управителния съвет и главен редактор на „Словото днес“ Надя Попова, а от името на Управителния съвет на Съюза на българските писатели поздравителен адрес и почетен плакет на Съюза, му връчи поетът Димитър Христов. Проф. д-р Мюмюн Тахиров поднесе поздравления от името на Академията за европейска култура „Орфеева лира“. Поетът получи и поздравления от ръководството на музея „Земята и хората“ и подарък - голям къс ахат, както и лично приветствие от доц. Михаил Малеев; от Националния литературен музей Иван Есенски бе приветстван от неговия директор - поетът Атанас Капралов; от Фондация „Читалище-1870“ и списание „Читалище“ - от главния редактор поета Петър Динчев, както и от много други поети, писатели и приятели на юбилея. Между приветствия-

та и топли думи Иван Есенски рецитира свои стихове. В края на вечерта книгите за автограф бяха безплатни и всеки можеше да получи послание от автора. Водещ на вечерта бе поетът Димитър Милов.

В своя дарствен надпис на новата си книга Иван Есенски пожела „Нова Зора“ да продължи да бъде все така упование на надеждата и несъкрушима твърд на правдата и волята, които вестникът от всеки свой брой изпраща към всяко българско сърце.

Като го поздравяваме най-сърдечно за неговия неповто-

рим троен празник, оставаме при непоклатимата си увереност, че в сражението за българското бъдеще, на първа линия винаги са били и винаги ще бъдат поетите на България. Примерът на Иван Есенски повтаря великата българска традиция на таланта и отговорността пред Отечеството.

Да си жив и здрав, поете! И нека перото ти повтаря все така талантливо песента на честното ти сърце!

ЗОРА

Поетът юбилей Иван Есенски със своя добър приятел проф. д-р Мюмюн Тахиров

Иван ЕСЕНСКИ

КАЖЕТЕ НА ТРЕВАТА

Кажете на тревата да почака!

Кажете ѝ:

- Готов е той, но трябва да свърши със сеитбата на хляба, за да получи прошка преди мрака.
- Бъди по-търпелива - ѝ кажете, - съгласен е дори да се покае.
Сега налива вино на мъжете, с които нима смях и скръб до края.

Кажете ѝ:

- Синът му се завръща, поне почакай прага да прекрачи и в стаята да помълчат по мъжки, преди да лумне синьото на здрава!

Кажете ѝ:

- Сега започва валса, дръпни се със зелените си нокти! Той вече е прегърнал дъщеря си и тя сияе в сватбената рокля.

Кажете на тревата:

- Той те моли, Не бързай със зелените си свеци! Сега ръка в ръка поемат с Пролет към мястото на първата им среща... Сега звъни снегът и боров вятър косите ѝ разграбва с нежни шепи... Сега ще се повтори тишината... Сега се връща есенният шепот...

Кажете ѝ:

- Почакай да повтори живота от самото му начало и в края - щом полегне от умора - завий го със зеленото си тяло!

кажете на тревата да почака

ЕЛЕГИЯ ЗА СНЕГА

На Александър Петров

Могилите, загърбили снега, и вятърът в прегракналите жици, и гарванът - макар да не е птица, а буца бедна българска тъга - където да погледна, все съм аз. Каквото и да чуя - все е мама, макар да е прегърнала баща ми отдавна под пресъхналия бряст. По устните потръпва „Отче наш!“ и се възнася в белотата димна. Додето поглед стига - все родина, а я наричах глупаво „пейзаж“. Сега стърча сред нея примирен, с надеждата за някой ден отсрочка. И гарванът подскача - жива точка на черновите овъглени в мен. Снегът скрипти като разсъхнат под, опънат нейне досами небето. И нито звук, ни знак оттам, където изчезна вече толкова живот. Рояците на белите пчели се вият и ни обинтоват бавно. Вали спокойно, светло, православно - от Мухово до Пазарджик вали: заспива всичко в някакъв захлас и всичко чезне в месивото зимно. И вятърът въздиша: „Сине... сине...“ И пак въздишка: „Аз съм, мамо, аз!“

ДУМИ ЗА ПРИЯТЕЛЯ

проф. д-р Мюмюн ТАХИРОВ

Хубавото на поезията е, че там красивите неща си остават красиви; с времето те не се променят, а придобиват вкуса на старо вино и очарованието им ни препраща към представата за съвършенство. Поезията е благословена от божията милост.

Според мен, поезия е усилието на човека от творение да се превърне в творец. И именно в този промеждутък се ражда създаването - понякога от един тласък, от едно докосване, от една среща.

Преди години поетът Филип Хорозов - светла му памет - ме помоли да отида в Националния музей „Земята и хората“, за да се срещна с Иван Есенски, който там представяше съставената от него „Антология на съвременната българска любовна лирика“. Отидох и това беше Ден Първи на нашето приятелство.

Няма да чета дитирамби за приятеля и поета Иван Есенски, нито да му търся място в литературата и културния ни живот - това са отговорности за други времена.

На стр. 11